

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אוצ'ן	שם פרטי: מאיה
-----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: וינר		בלועזית Weiner	
שם פרטי איתו נולדתי: מאיה		בלועזית Maya	
עיר לידה: ויניצה		בלועזית Vinnizza	
שם פרטי ושם משפחה של האב: שמואל		שם פרטי ושם נעורים של האם: אידה רויזמן	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ויניצה		בלועזית Vinnizza	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: טשקנט, אוזבקיסטן (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור ויניצה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי		שנת עליה: 1993	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אבי היה איש צבא, והוא עבד במחנות. בימי המלחמה הראשונים הוא הלך לחזית. אנחנו היינו בעיר ויניצה כאשר החלו היריות על העיר. אבא התקשר והעביר לפרופוסור שהיה לו טלפון שימסור לנו שניסע לעיר דניצק. בויניצה הייתה כל המשפחה שלנו, במיוחד דודתי שהייתה בהריון מתקדם והייתה צריכה ללדת. הייתה לה עוד בת, בגילי, וכשיצאנו לתחנה עם אמא ועם מזוודה קטנה, אמא שלי התחננה לאמא שלה שתבוא איתנו והיא ענתה שהיא לא יכולה להשאיר את סבתא ושהכל יהיה בסדר. אני ואמא נסענו לדניצק, מטוסים כבר החלו לתקוף את הרכבת, כשהגענו נאמר לנו שנהרגו כולם.

אני רוצה לספר את הסיפור של דודתי סוניה שהייתה בהריון. באוקטובר היא ילדה בת, ואז החלו הפוגרומים על היהודים. נאמר לכולם לאן להגיע כדי לקחת בגדים ולמצוא עבודה. כל היהודים הלכו בשורה לעבר המחנות הללו, ודודה הלכה עם הילדה הקטנה וחשבה איך להציל אותה. בדרך היא נזכרה שיש כנסייה ועל ידה יש נהר קטן שהתייבש, עליו יש גשר קטן, והיא אמרה לבתה הגדולה, שכאשר נעבור שם תקפצי לתוך הגשר ותחבאי שם עד שנעבור. בערב כשהיו יריות תצאי. בת דודתי לא רצתה היא הייתה קטנה. דודה שלי דחפה אותה והיא התחבאה שם. מרחוק היא שמעה יריות וצעקות והבינה שכולם נהרגו. לקראת הערב היא חזרה הביתה וראתה שהבית מלא. היא הייתה ילדה בת 8, היא התיישבה על ספסל וישבה עליו כל הלילה. לקראת הבוקר המנקה כאשר ראתה אותה אמרה לה "מה את עושה פה יהודיה? היית צריכה ללכת עם אמא שלך".

בשכונה זו גר אדם שהיה שוטר ומלשין על יהודים, אמנם הוא היה גם חבר של אבא של בת דודתי. הוא ראה אותה ושאל איפה אמא, היא אמרה לו שאינה יודעת. הוא לקח אותה לביתו, ואמר לה שתגור אצלו יומיים. הוא ריחם עליה, כי המשפחות שלהם היו יחד, והיו חברים. הוא הליביש אותה והיא ישנה אצלם לילה. הוא אמר שייקח אותה לתחנת רכבת ויסיע אותה לאביה שגר בכפר. שם גרה סבתא שלה האוקראינית, ואמר לה שהיא תטפל בה בינתיים. הוא אמר לה ללכת לאורך פסי הרכבת ולהגיע לכפר ירושינקה. היא הגיעה לסבתא שלה והיא גידלה אותה. אמא שלה הייתה מורה בכפר הזה. כל המשפחה נהרגה. השם של בת דודתי מילה פוחליוק(רויזמן) שכיום היא גרה במעלות. ודודה שלי סוניה פוחליוק (רויזמן). כשחזרנו לאוקראינה, נודע לאמא שלי שבת דודתי נותרה בחיים. אמא שלי מצאה אותה ולקחה אותה אלינו. הילדה בת החודשיים שנולדה לדודתי נלקחה ונזרקה לקבר אחים של ילדים. על ידו היה קבר אחים של מבוגרים. הילדים היו נרצחים על ידי יריות או שדופקים להם בראש.

ראיון: דינה גלוחובסקי

אשדוד, ספטמבר 2009